

Tavas

Mily boldog ama nap,
amikor kibújik a Nap.
sötét felhők mögül, miként színházban a függöny,
s megmutatja magát.
Néha úgy képzelem, mint hiú, kérkedő,
néha pedig félénk, szelíd galamb,
ki rettegve kérdezi, a tél elmúlt már?
Mert ha a hófölkék továbbállnak
tüstént ideje van a nyárnak,
de még mielőtt ez bekövetkeznék,
tavasznak kell megelőznie ökelmét.
A nyár már aratásra készít fel,
míg a tavasz „még csak” rügyszegget.
Tavas van, újra igazi tavasz.
A már-már eltűnő hófölkék
csak itt-ott nézegetnek vissza rám.
Poros, fekete színük gyászolja a telet,
mely hideget hozott, nagyon hideget.
Egyre jobban előkerül az utca,
a háztető,
s a sok pici fészkalja,
amiben hamarosan kicsi rigók csipeznek-
-csipognak,
hangos verébzajok és városi dongók hada
vesz majd körül, és szerelem virrad, újul meg
szívünkben, szívemben.

Tavas van. Könnyes tavasz.
Eső hullatja magát, hogy erősítse eddig
szunnyadó vetéseket a zöldtakarós mezőn.
Világos már a reggel is,
világos már a lélek is,
virágos a rét s benne az élet is!
Viruljon hát fel minden!
Ünnepeljen velünk az Isten!